

bătrânețelor sale. Imbrăcămintea-i era foarte săracă. Buclele cele albe ale părului său erau de tot încurcate de vânt și de ploae. Din când în când suspina în somn de osteneală; fața sa însă îi remase liniștită și senină. Printr'o suflare mai tare de vânt, frunzele începură să fâsăie și se cază; ceea ce îl făcu să se destepete din somn. El se sculă, și luându-și sarcina iar la spinare, plecă cu capul plecat și cu pași șovăitori, sprijinindu-se în bățul său.

Imitațiunea a). COSAȘUL OSTENIT

1-a prop. Intr'o zi rece de toamnă ajunsei într'o pădure mare.

Imit. Intr'o zi călduroasă de vară mă dusei la câmp, unde se începuse cositul.

2-a prop. Acolo zării p'un biet bătrân sărac, care adormise sub un stejar, pe o sarcină de lemne uscate.

Imit. Acolo dedei peste un cosaș, care de osteneală adormise lângă o brazdă de otavă cosită.

3-a prop. Câte-va frunze mari și galbene, cari căzuseră din arbore, se păreau că vor să-l acopere.

Imit. Câte-va flori de câmp, cari se legănavu împrejurul lui, pareă că voiau să-i steargă sudoarea de pe frunte.

4-a prop. El ținea mâinele pe pept. Lângă brațul său cel stâng zăcea un băț lung, ce era sprijinul bătrânețelor sale.

Imit. El cosise des de dimineață până la amiază, când, voind să-și îndrepteze cu ciocanul tăișul coasei, căzuse de osteneală și adormise. Coasa zăcea lângă dânsul, iar ciocanul îl ține încă strâns în mâna cea dreaptă. Tocul cu gresia stă înfipt după curea la brâu.

5-a prop. Imbrăcămintea-i era foarte săracă, și buclele cele albe ale părului său erau de tot încurcate de vânt și de ploae.

Imit. De și era îmbrăcat ușor, totuși sudoarea îi acoperea fața, în care se oglinda sufletul său bun și liniștit.